

Nens fent d'adult

À

Ja em perdonareu, perquè això que diré no és gaire políticament correcte: els nens estan sobrevalorats. Si més no, com a personatges mediàtics. És cert que poden ser simpàtics, espontanis, sincers i, fins i tot, eloqüents. Fan gràcia. N'hi ha que demostrin habilitats extraordinàries per l'edat que tenen, a un nivell superior, fins i tot, a les que són capaços d'exhibir molts adults. Però, no ens enganyem, si us plau: són criatures i, com a tals, els queda molt per aprendre.

Sovint, quan se'ls dóna protagonisme mediàtic, els infants s'inhibeixen, queden callats i no saben què dir, o enraonen a base de monosíl·labs. Altres vegades, sobretot quan se'ls ha preparat, reproduïxen els clixés que han vist en els adults propers i actuen com si fossin grans. Francament, ni una cosa ni l'altra no són naturals, en les criatures. Els nens han de ser espontanis, simpàtics i eloqüents... però fent de nens. Personalment, em provoca un neguit indescriptible veure canalla que amb prou feines aixequen un pam de terra ensinistrats per actuar, en programes de talents, com si fossin folklòriques, donant lliçons de cuina amb aire de sobrat o vestits amb americana i corbata i fent-se els importants.

L'última bajanada, en aquest sentit, la protagonitza Telecinco, amb un programa d'Ana Rosa Quintana, on nens d'entre 5 i 12 anys entrevisten alguns dels candidats a les eleccions espanyoles de diumenge vinent. El títol: "26J, Quiero gobernar". Què passa? Que ja no hi ha periodistes que sàpiguen fer preguntes intel·ligents? És clar que, quan es tracta de minyons angelicals, a tots ens cau la baba i, fins i tot, quan s'equivoquen, s'embarbussen o diuen una animalada, en comptes d'escandalitzar-nos ens arrenquen un somriure. Al capdavant, Rajoy, Iglesias, Sánchez i Rivera responen, com sempre, el que els interessa o el que els dóna la gana. Això, sí: responen amb aquell somriure babau i condescendent (carregat de falsa tendresa) amb què tothom es mira la canalla que surt per televisió. Com aquell que pensa "Quina monada!", "Què llestos que són!", "Què informats que estan!", "Són més durs que els adults, quan fan preguntes"... I de debò algú es pot creure que les preguntes que fan als candidats surten espontàniament? I de debò algú no sap qui dirigeix el qüestionari? Asseguren que els nens fan preguntes "no pactades" prèviament amb els polítics o els seus equips. Però no diuen d'on surten, aquestes preguntes.

En el fons, es tracta de buscar fórmules noves i atractives, per esquivar la típica i soporífera entrevista política. Ho anuncien amb bombo i platerets: "Por primera vez en la historia de la televisión". Quina serà, la propera? Tinc una proposta: entrevistes sota l'aigua, envoltats de taurons i amb vestits de neoprè. Qui em compra la idea?